

РАДИВОЈ ШАЈТИНАЦ

ДАХ, СВЕ ЈЕ ДАХ*

Зовем се Обрад Обадов.

Име Обрад питома је заблуда једно од родитеља да је моје рођење обрадовало. Презиме је отето од инсекта, велике муве која напада и сише крв коњима.

Није толико познато да то чини и магарцима. Ова је напомена врло битна за цео текст који следи чак и објашњење о спречавању самоуништења.

Оно што се дешава, тражи, слуги и бива између писања и читања личи на позајмицу и имена и презимена, као лика, и измаглица у догађајима и описима и знацима јесу мрве оног даха који пише и даха који чита.

Можда све то личи на кашаљ који има магарећи назив а не људско име.

Зовем се Обрад Обадов и не знам да ли већу силу у пределу има оно што нас запиткује или оно што пати од одговора.

Помоћ, помагање, помоћник – све ми је то звучало и важно и могуће и посебно и захвално, и поштовано и неизбежно.

Одлучио сам да помажем. Васпитан сам као једнонога девојчица која скакуће по школици на тротоару а без оног колена оног дела ноге који се подвија. Сама, без посматрача, нема кога ни да победи нити од кога и чега да се стиди, чак ни сопствене равнотеже. Негде сам то замишљао да гледам и одлучио бићу помоћник. Од прилике до прилике, од случаја до случаја нечим ћу лечити, неки обични или посебни кашаљ, или пружити сваку другу

* Одломци из романа у рукопису *Микеланђелов помоћник*.

подршку да споља држи ослонце. То је све било док сам говорио у себи а овај који ме описно користи даће ми и чуда и заблуде и храброст и знак док будем говорио у себи.

Бићемо једно другом од помоћи.

Процениће поверење у мојим придржавањима, подозрењу или неразумевању. Најчистији си из себе због никог и ничег тако си скоро све.

Зовем се Обрад Обадов.

Не страхујем од збиље и чињеница да је све што постоји већ нечије. Вечност не чине надприрода и надљудско.

Већ онај кажипрст који лута Постањем и висином тражи блискост. Мени помоћнику ово што зборим не помаже, можда, никад и никако али ме овај што ме исписује без милости бодри поруком да ће поезија бити вечнија као што је епифанија вечнија од конотације. Придржава мердевине, чува оног који ствара, слика и чита. Једино те он чувајући умножава, одбруси све заточеничком кристалу и брине о оним мрвама кроз које се дише.

И док се слави и трпи овај, не птичји, ни коњски, ни људски већ магарећи кашаљ.

Дах је све.

И биће. Чак и ако презиме крене да ми сише име.

Зовем се Обрад Обадов...

ТРЕЋА БОЈА СИВЕ ИЛИ БАСНА МАНИХЕЈСКА

Била два магарца, расли, сивили сложено братски.

Кад је једног лета почело све да се суши и ћути, два су се магарца срела на ледини и од свега што су видели радосно још више посивели.

Залуташе својевољно, царски. Одједном су се посвађали кад је малаксала рода на њих не слетела већ пала.

Прво једном па другом на леђа. Горе је то од слетања, то је цркло, умрло.

Стресли су са леђа црнобелу птицу на траву.

Посвађали се, од ситне радости нејасне, растргли штркљастог а крилатог створа.

Сити бесни, ко никад у животу и нигде, растргли је. Један црни а други бели део. Први су пут осетили да је дворуко, двооко, двоножно, двокрило, двоухо, овакво како се у глави не разуме, у души не осећа а устима не гута.

Кад их је све то мало замусило, запрљало, помирили су се, очистили то мало зноја и крви с устију, трагове перја и кошчица, трагове и црне и беле и посивели опет и побратимили се.

СВАКА ЧАСТ, МАГАРЧИНО

Као, затвор, сањам, у зидовима ћуте и зјапе, уместо глодара, смртоносне утичнице и ако ме ухапсе и у овим просторијама, с пробијеним дозидницама, признаћу. Као, и овде сам био помоћник, узимао сам нечији месец и годину на себе од сваког, не памтим каквим словима, споразумом, сваком с ким сам се виђао и дружио, у ћелији, на шаху, у шетњи, у мензи и библиотеци.

Нисам се свог посвећења лишавао, као, ни на робији.

Помоћник – увек и сваком.

Све док ме нису пријавили. Одали су ме они према којима сам био најдарежљивији. Чак и они којима сам узео, прилепио и записао и по целу годину.

Након саслушања одвели су ме у просторију на крају ходника. Приметио сам у хладу и сенци пацове који као да спавају и сањају.

Пролазим а они сиви као магарци, али ситни, никакви. Богу хвала, што сањам.

И кад смо стигли у собу без рупа и длака у зидовима и без ваздуха који ишта пробија, показали су ми порцеланску плочу и на њој две рупе у којима се, као да се плазе, виде две голе жице.

– Овде доле, видиш све је записано, и колико си и од кога на себе узео месеци, недеља, дана или година да уместо њих одслужиш.

Свака част магарчино!

А кад доведе домесечариш, можеш урадити оно што си хтео, можеш у коју год хоћеш или обе рупе забости свој кажипрет пре-добро, заразно, магарећи...